

Sygn. akt V CO 23/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa P. Ż.
przeciwko M. Ż.
o rozwód,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2018 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w W. o oznaczenie sądu właściwego
do rozpoznania sprawy o sygn. akt XIII RC [...],

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 45 k.p.c. Sąd Najwyższy oznacza Sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli na podstawie okoliczności sprawy nie można ustalić właściwości miejscowej.

Właściwość miejscową w sprawach o rozwód określa art. 41 k.p.c. Przepis ten stanowi, że powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed Sąd, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w okręgu tym jeszcze ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma – sąd miejsca zamieszkania powoda. Z okoliczności sprawy wynika, że wspólne miejsce zamieszkania stron było w Wielkiej Brytanii i nadal przebywa tam powódka. W przepisie tym chodzi jednak o wspólne miejsce zamieszkania w Polsce, a tej podstawy nie ma. Pozostaje zatem odwołać się do kolejnych podstaw, z których pierwszą jest miejsce zamieszkania pozwanego. Z pozwu wynika, że pozwany zamieszkuje w O., a okoliczność tę potwierdziła powódka w piśmie stanowiącym odpowiedź na żądanie uzupełnienia braków formalnych pozwu.

Skoro zatem możliwe jest ustalenie właściwości miejscowej na podstawie art. 41 k.p.c., wniosek do Sądu Najwyższego o orzeczenie na podstawie art. 45 k.p.c. należało oddalić.